

folkingen godt og billigt uden at skulle betale udbytte til en kreds af ejere.

Ved en sparekasses overgang til aktieselskabsformen ændres dens formål grundlæggende. Den forvandles for alle praktiske formål til et bankaktieselskab, hvis formål er at tjene og udlodde penge til aktionærerne. Kun ved at gå ud med dette budskab kan den sælge sine aktier på børsen.

Når Socialdemokratiet og SF alligevel ikke finder at kunne modsætte sig sparekassernes overgang til aktieselskabsformen, er det, fordi der i de nuværende sparekasser er et almennyttigt element, som også under de nye vilkår på de finansielle markeder ønskes bevaret og styrket. Det kan være vanskeligt at udtrykke i få ord, men dækkes så nogenlunde af, hvad der af og til kaldes sparekassetraditionen.

Denne tradition kan det blive vanskeligt at videreføre og styrke, hvis sparekasserne mister markedsandele, og det vil de sandsynligvis gøre, såfremt de nægtes adgang til aktieselskabsformen, dels fordi den skærpede konkurrence på de finansielle markeder efter meget at dømme vil gøre indtjeningen i de kommende år så beskeden, at sparekasserne ikke kan nøjes med at styrke deres kapitalgrundlag med deres egen indtjening, dels fordi de uden aktieselskabsformen vil få vanskeligt ved at indgå i finansielle koncerner, som kan styrke konkurrenceevnen.

Derfor har Socialdemokratiet og SF tilstræbt en aktieselskabs- og fondskonstruktion, der kan bevare et almennyttigt element i sparekasseaktieselskaberne. Her er spørgsmålet om fondsbestyrelsen og de vejledende bestemmelser for dens virke helt afgørende.

Partierne lægger derfor vægt på, at fondsbestyrelsens formand og et af bestyrelsens medlemmer, som begge skal have økonomisk og regnskabsmæssig indsigt, er uafhængige af sparekasseaktieselskabets bestyrelse og udpeget af fondsmyndigheden. Socialdemokratiet og SF lægger ligeledes vægt på medarbejderrepræsentation i fondsbestyrelsen og på, at personsammenfaldet imellem fondsbestyrelsen og sparekasseaktieselskabets bestyrelse ikke går så vidt, at de aktionærvalgte medlemmer af spare-

kasseaktieselskabets bestyrelse kan få flertal i fondsbestyrelsen.

Partierne finder det endelig afgørende, at fonden skal godkende udbyttefastsættelser og vedtægtsændringer i sparekasseaktieselskabet og derved have for øje, at sparekasseaktieselskabet skal drives som et velkonsolideret og konkurrencedygtigt pengeinstitut i pagt med sparekassetraditionen.

Partierne finder det i øvrigt væsentligt at hindre, at et pengeinstitut gennem sin aktiebesiddelse kan blokere for kapitaludvidelser i et andet pengeinstitut og derved tvinge dette til fusion. Derfor foreslås det at opløse bestemmelserne om det flertal, der kræves til en udvidelse af aktiekapitalen.

Et *andet mindretal* (Det Konservative Folkepartis, Venstres, Det Radikale Venstres og Centrum-Demokraternes medlemmer af udvalget) indstiller de under I, A og B, anførte lovforslag til *vedtagelse* med de af industriministeren stillede ændringsforslag. Mindretallet indstiller endvidere de under II og III anførte lovforslag til *vedtagelse uændret*.

Et *mindretal inden for mindretallet* (Det Radikale Venstres medlem af udvalget) har for så vidt angår det under I anførte lovforslag lagt vægt på, at industriministeren over for udvalget har oplyst, at han er indstillet på at fremsætte lovforslag om nedsættelse af 30 pct.-grænsen i bank- og sparekasselovens § 24, stk. 2, såfremt der konstateres misbrug af bestemmende indflydelse i pengeinstitutter.

Et *tredje mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) ønsker at udtale følgende:

Fremskridtspartiet er og har altid været modstander af, at embedsmandsorganer skal have indflydelse på, hvordan det enkelte finansielle institut driver sin virksomhed.

Derfor er Fremskridtspartiet imod, at de allerede gældende regler herom skærpes, således som det er hovedindholdet i industriministrens lovforslag.

Men det er i dobbelt forstand uklogt at vedtage regeringens lovforslag på indeværende